
Csukás István

MI AKADÁLYOZ, HOGY EZT A VERSET MEGÍRJAM?

Mi akadályoz, hogy ezt a verset megírjam?
 A kutya, a postás, a nap, az árnyék, egy légy.
 Már emelem a tollat, homlokom csupa redő,
 feszül bennem az ihlet, mint az úrhajóban
 a sűrített levegő, már emelkedek a székről,
 mikor beszökik a kutyám a nyitva hagyott ajtón,
 szeme csillog, foga villog, pofáján bohócvigyor,
 pacsit ad, szalutál, cipőmre fekvé szuszog,
 visszahuppanok a székre, megsimogatom, elalszik,
 vagy csak úgy csinál, mert üvöltve kirohan:
 csönget a postás, rohanok én is, átveszem,
 amit naponta zúdit rám a világ, meghívót,
 idézést, gyászhirot, örömhirt, szavazócedulát,
 megköszönöm, a papírkosárba dobom, kizárom
 a kutyával együtt, végre csönd van, jöhet a vers,
 most meg a nap süt be az ablakomon, közben
 egy métert fordult a Föld, suhantam vele én is,
 bár nincs szárnyam, tudnék róla, csillog a papír,
 antarktisi hómező, majd árnyék feketedik,
 tintafolt, bután bámulom a tollam, eső lesz,
 egy légy süvít be, bizseregve megül az asztalon,
 aprót sóhajtvá feladom az egészet, s így szólok:
 lehet, hogy Isten küldött, éppen ezért ne félj,
 nem csaplak agyon, legalább te repülj!

A LÁBAM IS KÖLTŐ, A HASAM IS KÖLTŐ?

A lábam is költő, a hasam is költő?
 Amit felveszek, a cipő is? És a nadrág,
 és a kalap? A fogason a felöltő, az is költő?
 Magától ír a golyóstoll, az írógép a tokjában
 verset zongorázik, ablak muzsikál, a huzat
 szaggatottan huhog, a szék lába jambusokban

biceg, a telefon tücsökként ciripel, a hőmérő
némán fölakasztja magát, az is költő,
a hamutartó borongva gyászol, a fésű röhög.
Hol végződök én és hol kezdődik a világ?

LEHUNYOM A SZEMEM: ÁLMODOK

Lehunyam a szemem: álmodok,
kinyitom a szemem: ébren vagyok.
Derűsen utánozom az eget: nappal
és éjszaka, aztán szorongva valami
mást: élünk, meghalunk; egy rugóra
járak a világgal, csak én néha eltévesztem.

Ágh István

VÖRÖSMARTY-APOKRIF

Jöjj felém bor, mintha lányként
szállnál,
magasodból borítód bo-
ritsd reám.
Sárga az, mint téli alkony,
szélvörös,
ködben ülök égi parton,
víz előtt.

Hallgatom az érkezésed,
csobbanás,
cuppanás és csókba hajló
ámulás,
korty, amit most mélyből vélek,
aroma,
egész testem régiséges
amfora.